

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 5 | 1. MARTS 1934 | 83. AARGANG

TIENDE.

Av Misjonspresident *Milton H. Knudsen.*

Paulus sier: »Du som roser dig av loven, du vanærer Gud ved å bryte loven.«

Hvor lite er gitt, ventes der lite. Hvor meget er gitt, ventes der meget. Dersom vi viser lydighet mot Guds befalinger, er vi lovet frelse, ti det er som Paulus skriver til romerne: »For ikke de, som gjør loven, er rettferdige for Gud, men de, som gjør efter loven, skal bli rettferdiggjort.«

Tiendeloven er anerkjendt som en av de mest rettferdige love, som er gitt til verden. Herren sier: »Ti, jeg, Herren, krever menneskenes barns hjerter. Se, nu heter det i dag (inntil menneskenes sønn kommer), og sandelig dette er en offerdag og en tiendedag for mitt folk. Ti den, som har betalt tiende, skal ikke opbrennes (ved hans tilkommelse).« Og videre sier han, »vorder ikke trette av å gjøre godt, ti I legger grunnvollen til et stort verk, og ut av små ting kommer det, som er stort«. »Se, Herren krever hjertet og et villig sinnelag. Og den, der er villig og lydig, skal nyde landets goder i Zion i disse siste dager.« Paktens bok 64: 22, 23, 33, 34 v.

Da profeten Joseph spurte Herren: »O, Herre, vil du vise din tjener, hvor meget av ditt folks formue du fordrer i tiende«, fikk han svaret: »Og derfor skulle disse som således

har ydet deres tiende betale en tiendedel av alle deres årlige innkomster, og denne lov skal bestå for dem evindelig, for mitt hellige prestedømme, sier Herren.«

Lydighet og ærlighet til Gud er det, som gjelder. Du kan narre mig, men der er to, som ikke narres. Det fremgår tydeilg av denne lille fortelling: En mann hadde kort tid, før han døde, latt en fattig håndverker gjemme en stor sum penger for sig. Men der var ingen, som vidste noget om, hvor han hadde gjemt dem. Da den fattige håndverker hørte, at mannen var død, bragte han straks alt det som var betrodd til ham til hans slektninger.

Disse så forbauset på ham, og en av dem spurte ham for spøk, hvorfor han ikke hadde beholdt pengene. Ingen hadde jo visst noget om, at han hadde dem. Håndverkeren svarte: »Der var to , som visste det, den Almektige Gud og min samvittighet.«

Gud og samvittigheten dømmer dig angående tiendeloven. Betal din tiende og vis Gud din tro på evangeliet. De, som har små inntekter, skulde ha likeså meget krav på Herrens velsignelser som de, som har store inntekter.

»Bær hele tienden inn i forrådshuset — og prøv mig på denne måte, sier Herren, hærskarenes Gud, om jeg ikke vil åpne himmelens sluser for eder og utøse velsignelser over eder i rikelig mål.«

DEN DANSKE MISSION.

GRENSKONFERENCERNE AFSLUTTEDE.

Der har i den sidste Maanedstid være afholdt Grenskonferencer i alle Missionens Grene. Disse Grenskonferencer er jo ikke af saa gammel en Oprindelse, idet det ikke er mere end ca. 3 Aar siden, de paabegyndtes. Konferencerne i Aar har været ualmindelig velbesøgte. Programmet har bestaaet af: Præstedømsmøde om Morgenen, Søndagsskole som sædvanlig og offentlig Møde om Aftenen. Mandag Aften blev Grensmøderne afholdt, hvor der bl. a. var Demonstration af Mindebogen og Lysbilleder fra Salt Lake Tempel.

Vi véd alle, at Missionærstyrken er blevet formindsket i ganske betydelig Grad, hvorfor næsten alle Grene er i Hænderne paa lokale Mænd. Vi bringer her en fuldstændig Liste over de forskellige Grensforstanderskaber:

Aalborg: Valdemar Gerlach, Grensforstander.
Jens C. Olsen, 1. Raadgiver.
Carlo Leth, 2. Raadgiver.
Emil A. Sandberg, Grenssekretær.

Aarhus:	Arthur V. Haun, Grensforstander.
	Svend Jensen, 1. Raadgiver.
	Louis A. Nielsen, 2. Raadgiver.
	Tage Lund Andersen, Grenssekretær.
Esbjerg:	Jens Christiansen, Grensfortander.
	Otto Jacobsen, 1. Raadgiver.
	Thorvald Christiansen, 2. Raadgiver.
	N. C. H. Lovendahl, Grenssekretær.
Kobenhavn:	Jens P. Hansen, Grensforstander.
	Chr. Madsen, 1. Raadgiver.
	Enoch Andersen, 2. Raadgiver.
	Richard Gregersen, Grenssekretær.
Randers:	Marius Paulsen, Grensforstander.
	Jens Christensen, 1. Raadgiver.
	Frederik Frandsen, 2. Raadgiver.
	Enevold Nielsen, Grenssekretær.
Silkeborg:	Emil Thomsen, Grensforstander.
Sonderborg:	Jes Jessen, Grensforstander.

Vi er glade for, at disse Brodre har været villige til at paatage sig de forskellige Stillinger, og vi sætter stor Pris paa deres gode Arbejde, som vi er forvisset om vil blive til Gavn for hele Missionen. Vi beder, at Gud vil velsigne disse vore Brodre i disse ansvarsfulde Stillinger.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

TILBAGE FRA AMERIKA.

Soster Dagmar Pedersen er — tillige med sin Son Harry Pedersen — vendt tilbage fra Salt Lake City, hvor de har boet de sidste Aar. De bringer mange Hilsener fra Soskende og Venner i Utah.

Vi byder disse vore Soskende velkommen til Danmark og haaber, at Herren vil velsigne dem i Fremtiden.

DODSFALD I AARHUS GREN.

Soster Rudolfine Marie Sorensen dode den 3. Januar 1934. Hun har været Medlem af Kirken i ca. 2½ Aar, idet hun blev dobt den 25. Oktober 1931. Soster Sorensen har været Moder til 20 Born.

Missionspræsident Holger M. Larsen overværede Begravelseshojtideligheden og talte over afdode, som dode i Haabet om en herlig Opstandelse.

Ældste Simon Peter Simonsen, der ligeledes var Medlem af Aarhus Gren, dode den 15. Januar 1934. Broder Simonsen blev Medlem af Kirken den 14. April 1917 og havde saaledes været Medlem af Kirken i ca. 17 Aar. Han har været aktiv i

Kirkens Arbjde og en stor Hjælp for Aarhus Gren. Ved sin Dod var han Forstander for Aarhus Grens Sondagsskole.

Missionspræsidenten var ligeledes kommet til Stede ved Begravelsen og talte om den afdodes Liv. Broder Simonsen mistede for kort Tid siden sin Hustru, der ogsaa var et trofast Medlem af Kirken. *L. M. O.*

DEN NORSKE MISJON.

DØDSFALL I OSLO GREN.

Soster Inger Loken, medlem av Oslo gren, avgikk ved doden på Ullevoll sykehus den 23 januar 1934 og blev begravet under stor deltagelse den 27 januar 1934.

Milton H. Knudsen,
Misjonspresident.

TAKK.

Jeg vil på familiens og egne vegne på denne måte rette en hjertelig takk til alle, som viste deltagelse ved vår kjære Inger Lokens sykdom, dod og begravelse. En særlig takk til sangkoret, kvinneforeningen og sondagsskolens tredje pike- og gutteklasse for all opmerksomhet.

Gustav A. Eriksen.

PRÆSTEDØMMET

KREDSLÆRERNES LEKTIE FOR MARTS.

GUDS RIGE.

Hvad er det? Apostlen Paulus fortæller os, at »det ikke bestaar i at spise og drikke, men i Retfærdighed og Fred og Glæde i den Helligaand«.

Skal vi soge efter det? Frelseren siger: »Soger forst Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle alle disse Ting gives eder i Tilgift.«

»Thi hvad gavner det et Menneske, om han vinder den hele Verden, men maa bode med sin Sjæl? Eller hvad kan et Menneske give til Vederlag for sin Sjæl?«

»Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal komme ind i Himmeriges Rige, men den, der gor min Faders Vilje, som er i Himlene.«

SØNDAGSSKOLEN

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

4. Marts.

HVORLEDES ISRAEL BLEV UDFRIET.

Tekst: 2. Mosebog 4: 18—23; 27—31; 5; 6: 1—8.

Da Herren havde overbevist Moses om, at han var Manden, som skulde udfri Israel, var der ikke mere nogen Tøven. Moses var lige som de Sidste Dages Helliges Missionærer i Kirkens første Dage. Naar de blev kaldet, sagde de Farvel til deres kære og drog øjeblikkelig af Sted til deres Arbejdsmark. Der blev ikke stillet noget Spørgsmaal med Hensyn til Penge, enten for dem selv eller deres Familier. De overlod alle disse Problemer til Herren. Undertiden blev de kaldet til et Land, hvor de maatte lære et nyt Sprog, men det græmmede de sig heller ikke over. De troede fuldt og fast paa, at Gud vilde sætte dem i Stand til at prædike Evangeliet i hvilketsomhelst Land og blandt alle Mennesker.

Hvor vidunderlig er Troen ikke! Tænk paa Moses, der vandrede over Ørkenen til Ægypten for at befri et Folk, der var under Kontrol og underkastet den mægtigste Konge i Verden. Paa Vejen mødte han Aaron, som Herren havde kaldet til at være hans Talerør. Da de naaede Israels Børn, fandt de dem i en frygtelig Tilstand. Hver Dag af deres Liv maatte de trælle under deres Tugtemestres Pisk, behandlet værre end Ægypterne behandlede deres egne Dyr. Da Moses fortalte dem, at Herren havde set paa deres Plager og vilde befri dem, »bøjede de deres Hoveder og tilbad Herren«.

Og nu er Moses og Aaron i den hovmodige Faraos Nærhed. Al den Frygt, som Profeten syntes at have i Ørkenen, har forladt ham. Han taber ikke Modet eller kryber sammen i Kongens Nærværelse. Og Aaron er lige saa tapper. Gud har sendt dem, og alt andet betyder intet. De føler sig større end Kongen. De hverken tigger eller kryber for ham. Farao er kun en jordisk Monark, de repræsenterer Himmelens Konge. De ser ham i Øjnene og udfordrer hans Myndighed ved at sige: »Saa siger Herren, Israels Gud: Lad mit Folk fare, og de skulle holde mig Højtid i Ørkenen.« Hvorledes tør de vove at udfordre hans Magt? Vi kan se den stolte Monarks Læber kruse sig foragteligt ved saadan en Dristighed. Hvor vover de at forlange noget saadant af ham? Israels Børn er hans Slaver. Han raader over Liv og Død, og de maa adlyde hans Befaling eller forgaa. Vi kan næsten høre ham slynge denne sarkastiske Bemærkning tilbage: »Hvem er Herren, og jeg

skulde adlyde hans Røst og lade Israel fare? Jeg kender ikke Herren, jeg vil ej heller lade Israel fare.« Men Moses gentager, dristigere end før, sit Krav i Vendinger, der er mere præcise og bestemte. Farao er ude af sig selv af Raseri og raaber: »Moses og Aaron, hvorfor ville I afdrage Folket fra deres Gerninger; gaar hen til eders Byrder.«

Og nu begyndte en af de mærkeligste Begivenheder, der er nedskrevet i Historien. Det var Profeten Moses mod en Mands Magt, der trodsede og kæmpede mod Guds Vilje. Til at begynde med syntes Farao at vinde. For yderligere at vise sin Foragt for Moses og Aaron sendte Farao sine Opsynsmænd og Fogeder ud for at fortælle de stakkels Slaver, at de skulde sanke deres egen Halm, men alligevel lave lige mange Sten. Det var umuligt, og Folkets Vrede blev tændt, ikke alene mod Kongen, men ogsaa mod Moses, fordi han havde forværret deres Tilstand i Stedet for at gøre den bedre.

Moses forsikrede sine lidende Brødre, at Gud med stærk Haand vilde føre dem ud af Ægypten. Og hans Forudsigelse blev opfyldt paa en Maade, der aldrig vil blive glemt. Ti frygtelige Plager blev dynget paa Ægypterne ,den ene efter den anden, indtil hele Landet var gennemsyret af Plager og Ulykker, saa at de atter raabte om Naade. Men ikke saa snart var de befriet for en Plage, førend Kongens Stædighed medførte en anden. Den sidste medførte Døden af den førstefødte i alle Familier i Ægyptens Land med Undtagelse af Israels Børn. Dødens Engel gik forbi deres Huse, fordi de havde fulgt Mose Raad ved at sætte Mærker paa deres Huse, saa at Døden gik forbi.

Der opstod stor Sorg i hvert Hjem i Ægyptens Land, hvis Lige aldrig havde været hørt før. Og Israel drog nu bort fra Landet, men endnu var de ikke udenfor Faraos Rækkevidde. Da de naaede Det røde Hav, erfarede de endnu engang, at Kongen havde forandret Beslutning og befalede, at de skulde vende tilbage. Da det nu saa saa kritisk ud, vendte Vreden sig atter mod Moses. De anklagede ham for at have ført dem ud af Ægypten for at omkomme i Ørkenen. Den store Leder beroligede dem med dette vidunderlige Løfte: »Frygter ikke bliver staaende og ser Herrens Frelse, som han skal vise eder i Dag; thi disse Ægyptere, som I se i Dag, dem skulle I ikke i al Evighed se mere herefter. Herren skal stride for eder, og I, I skulle tie.«

Hvor vidunderligt de blev frelst, og hvorledes Ægypterne omkom er velkendt. Det, der gør Indtryk paa os, er Mose vidunderlige Tro og Kraft. Og det er kun Begyndelsen af hans bemærkelsesværdige Kariere som Leder. I 40 Aar var han deres Leder og Profet. Under alle Forhold, naar Israel

faldt tilbage, gjorde Moses alt for at opmuntre og forsvare dem. De syndede stadigvæk mod Gud, men i hvert enkelt Tilfælde bad Moses om Tilgivelse for dem. Han hjalp dem, han var den Kilde, hvorfra de hentede Styrke, han var den Inspiration, som satte dem i Stand til at nedsætte sig som en Nation i det Land, som Gud gav Abraham. Da han forlod sit Folk ved Kanaans Grænse for ikke at blive set mere, gik et Lys bort fra Israel, hvis Lige ikke viste sig igen førend 1500 Aar senere, da Jesus Kristus kom for at frelse, ikke blot Israel, men hele Verden.

Spørgsmaal.

1. Hvorledes besvarede de første Sidste Dages Hellige Missionærer Kaldet?
2. Hvorledes besvarede Moses det Kald, der kom til ham?
3. Hvad var det første, han gjorde, da han naaede Ægypten?
4. Hvad giver du Skylden for, at han ikke var bange for at kræve af Farao, at han skulde give Israel fri?
5. Hvad var Kongens Svar til Mose Krav?
6. Hvad skete der, efter at Farao havde afslaaet at lade Israel drage bort?
7. Nævn de ti Plager.
8. Hvorledes fik Israel til sidst Tilladelse til at forlade Ægypten?
9. Hvad skete der ved Det røde Hav?

---

11. Marts.

Denne Søndag bør benyttes til at indhente forsømte Lektier.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

4. Marts.

KRISTUS OG DEN RIGE UNGE MAND.

Tekst: Matt. 19: 16—30; Markus 10: 17—31; Lukas 18: 18—30.

Vor Fortælling i Dag beretter om en ung Mand, der ønskede noget meget heftigt. Han ønskede at faa det saa meget, at han kom til Jesus for at spørge ham, hvorledes han skulde faa det. Saa da Jesus fortalte ham hvordan, var han ikke stærk nok til at gøre det.

Denne unge Mand, der kom til Jesus, ønskede at vide, hvad han skulde gøre for at være sikker paa et Hjem hos Gud. Han knælede ned ved Jesu Fødder, for han var oprigtig og ydmyg. Saa snart som Jesus saa ham, elskede han ham, for

han vidste at han var en god Mand. Først sagde Jesus: »Du kender Budene. Du maa ikke slaa ihjel; du maa ikke stjæle; du maa ikke sige falsk Vidnesbyrd. (Lyv ikke). Ær din Fader og din Moder.«

Den unge Mand sagde: »Det har jeg holdt alt sammen fra min Ungdom.« (»Lige siden jeg var en lille Dreng har jeg fulgt dem. Jeg stjæler ikke og lyver heller ikke. Jeg prøver paa at ære min Fader og min Moder og at gøre alle de Ting, Herren har sagt, vi skulde gøre.«)

Da Jesus saa paa ham, straalede hans Øjne af Venlighed og Kærlighed. Han saa saa meget i ham, der var godt. Saa sagde han: »Endnu fattes dig en Ting: Sælg alt, hvad du har, og giv det til de fattige, saa skal du have en Skat i Himmelen; og kom saa og følg mig.«

Den unge Mand ønskede at gøre, hvad der var rigtigt; han ønskede at undervise enhver om den bedste Maade at leve paa, som Jesus lærte det. Men han var som saa mange andre, han var ikke stærk nok til at gøre det, der blev bedt ham om. Han nærede Ønske om at leve, som Gud ønskede, at han skulde leve, men han ønskede endnu mere sine Penge og Ejendele. Derfor gik han bedrøvet bort, for han var meget rig.

Det var sørgeligt, at han ikke kunde se, at de lykkeligste Mennesker er dem, som elsker Herren først, fremfor alt andet. Og endvidere — det at hjælpe andre bringer os mere Glæde end ved at beholde det for sig selv.

Da han var gaaet bort, sagde Peter, en af Jesu Apostle: »Herre, her er vi. Vi har forladt alle Ting for at følge dig.« Han undrede sig over, hvad hans Velsignelse skulde være.

Jesus talte til ham med venlige Ord omtrent saadan: »Peter, jeg lover dig, at du vil blive meget velsignet hver Dag, du lever her paa Jorden. Og naar du gaar herfra, vil du sikkert leve hos Gud.«

---

11. Marts.

Denne Søndag bør benyttes til at indhente ikke gennemgaaede Lektier.

KENDER GUD ALT?

Problem: Hvis Gud kender og véd alt, og dersom han er til Stede overalt, hvorledes er det da, at det staar Menneskene frit for at vælge deres Livsvej og at fuldkommengøre deres Karakter?

Efter at De har tænkt over dette, da overvej hvad der siges

i dette Kapitel: Menneskets Handlefrihed; Forholdet mellem Handlefrihed og den traditionelle Idé om Guds Alvidenhed; Forholdet mellem Handlefrihed og Guds Allestedsnærværelse.

Hvilke akademiske Argumenter der end kan være for eller imod den Idé, at det staar Menneskene frit for at vælge, er det sikkert, at de altid har handlet efter den Opfattelse, at de staar frit stillet i deres Handlinger.

Uden Frihed til at vælge vilde der ikke være noget Ansvar; hvis vi ikke er ansvarlige for, hvad vi siger og gør, kunde der ikke være nogen Lov, politisk, moralsk eller aandelig; og uden lovlig og moralsk Ansvarlighed vilde aandelig og moralsk Vækst være udenfor Spørgsmaalet. Det er , hvor vigtigt det er, at vi akcepterer Lærdommen om Handlefrihed, som den kaldes i Mormonismen.

Moralsk og aandelig Vækst, som er Endemaalet for al menneskeligt Liv, kommer gennem Viljens Udøvelse i de forskellige Situationer, hvori vi finder os selv i Livet. Vi kastes ud i Tilstande og Forhold, hvor vi maa træffe Afgørelse mellem dette eller hint. Hvis alt bliver afgjort for os, bliver vi til Mekanismer. Intet Ansvar kan opbygges under saadanne Forhold. Hvis vi skal udvikles moralsk maa Initiativet overlades til os vi maa selv kunne træffe vore Afgørelser.

Tænk blot paa den Dreng, hvis Fader altid fortæller ham, hvad han skal gøre og hvorledes han skal gøre det under alle Forhold. Resultatet er, at hans Initiativ og Vilje ikke udvikles, hans Afgørelser kan lige saa vel være forkerte som rigtige. Hvis vi skal blive »fuldkomne som vor Fader i Himmelen er fuldkommen«, maa vi udvikle vort Initiativ, Evnen til at tænke Evnen til at træffe de rette Afgørelser. Det er Vejen til Fuldkommenhed, og der er ingen anden aaben for os. Tvang har aldrig været en Del af Frelsningsplanen. Intet Menneskes Liv kan dannes eller formes ved ydre Tvang. Hvilken Form det end tager, maa det være et Produkt af ens eget Initiativ og Frihed.

Mange Mennesker, der tynges af den Tanke, at Gud er alvidende, drives til en Slags Fatalisme. De ræsonnerer som saa: Hvis Gud kender og véd alt, saa véd han nøjagtigt, hvad vi vil gøre; dersom han véd, hvad vi vil gøre, er vort Løb bestemt paa Forhaand; og dersom det er Tilfældet, saa kan vi ikke gøre noget ved det. Det er den ubøjelige Logik, som skabte Calvins Lære om Prædestination — den Idé, at hele Menneskeheden er bestemt til at blive frelst eller fordømt ved Guds Vilje og ikke ved deres egne Gerninger. Ingen, der tænker paa denne Maade, har nogen Opfattelse af vor himmelske Faders Karakter, Formaal eller Metoder.

Guds »Gerning og Ære er at tilvejebringe Udodelighed og evigt Liv for Mennesket«. Dette aabenbarer baade Guds Karakter og hans Formaal med Hensyn til Mennesket. Men denne »Gerning og Ære« rammer ikke blot nogle faa udvalgte Mennesker, men hele den menneskelige Familie, som den kendes for ham. Alle Mennesker vil blive oprejst fra de døde, eftersom de ikke havde noget at gøre med at bringe Døden ind i Verden; og alle, der vil leve i Overensstemmelse med Kristi Evangeliums Lærdomme, vil ogsaa blive ophøjet.

Naar Guds Karakter og Hensigt er saaledes, hvilken Metode vil han saa bruge for at »tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket?« Gennem Selvbestemmelsens Metode. Ingen anden Plan kunde gøre det. Ja, Tvangsmetoden blev foreslaaet af Satan. Men den blev afslaaet af Faderen. I Stedet blev den Metode, der blev foreslaaet af den enbaarne Søn, antaget — Handlefrihedens Metode. Der skulde ikke være nogen Tvang.

En Del gode og fromme Mennesker er noget bekymret over Ideen om Guds Allestedsnærværelse, maaske ikke i dens teologiske Betydning, men mere i dens praktiske Forhold. De ser ikke med venlige Øjne paa, at de altid tænker og handler i Guds Nærværelse. Og denne Idé driver dem undertiden til en stadig Frygt og Vantro paa Guds Godhed. Saadanne Mennesker har en fuldstændig fejlagtig Opfattelse af Guds Allestedsnærværelse.

Naar Ordet »Allestedsnærværelse« bruges i Forbindelse med Gud, saa er det sikkert ikke i den Betydning, at Gud Faderen eller Gud Sønnen er til Stede overalt. For baade Faderen og Sønnen er Personer paa samme Maade som ethvert andet Menneske. Det er Guds Aand, der er til Stede overalt — i Himmelen, i Helvede, i de yderste Dele af Havet, i Mørket.

Indenfor visse Grænser staar det Mennesket frit for at udarbejde sin egen Frelse, baade i dette Liv og det næste, men det bliver hjulpet i sit Arbejde af den guddommelige Kraft. Gud er altid rede og villig, ja endog ivrig for at yde Hjælp og Bistand.

ET LOVUNIVERS.

Problem: Hvad vilde der ske, dersom vor Verden ikke blev styret ved Lov?

Naar De har tænkt over dette Spørgsmaal, studer da hvad der siges i denne Lektie. I hvilken Udstrækning tillægger vi menneskelige Lidelser Lov i Universet? Er Lidelse og Smerte nødvendige i vor Verden?

Naar vi siger, som vi maa sige, at Gud ikke er almægtig i den traditionelle Betydning, befrier vi ham for al Ansvar for Lidelser og Sorger i Verden. Hvad er da Forklaringen? Der gives undertiden to Forklaringer. Den ene er, at disse Onder er blevet overdrevet; den anden er, at Mennesket har Skylden. De fleste af de Ulykker og Lidelser, som Mennesket maa udstaa hernede, skyldes det Forhold, at han lever i en Verden, der er lovlydig — hvad der giver os et helt andet Indtryk af det ondes Problem.

Da Gud, hvis »Gerning og Ære« siges at bestaa i at »tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket«, var ved at skabe denne Verden, kan det tages som givet, at han ønskede at sætte Mennesket under saadanne Forhold, der bedst vilde bidrage til hans Vækst. Men hvorledes kunde dette gøres, hvis der i den nye Verden ikke var noget System af Lov og Orden? Lovlydighed er en Betingelse for Udvikling, og det at lære Lydighed ledsages næsten altid af Lidelse.

Det er slet ikke vanskeligt at forestille sig, hvad der vilde ske, hvis der ingen naturlige Love var i vort Univers. Solen vilde da maaske snart staa op i Øst, snart i Vest, og ingen kunde være sikker paa, naar den vilde vise sig. Vi kunde ikke vide, naar vi skulde plante eller høste. Intet kunde gøres. Skibe, Lokomotiver vilde aldrig have vist sig, for ikke at tale om Automobilet, Telegrafen, Telefonen, Flyvemaskinen og Radioen. Der kunde ikke laves nogen Planer for Fremtiden. Alt vilde være Kaos, Usikkerhed. Livet vilde under disse Omstændigheder være utaaleligt, om ikke ganske umuligt. Men som det er, lever vi i en Verden, et Univers, hvor alt er i Overensstemmelse med fastsatte Love, og derfor maa vi leve et Liv, som bestaar af Orden, Vished og Sikkerhed.

Men hvis en Verden af Lov er nødvendig for Lykke, saa er Lidelse og Smerte ogsaa. Hvis vi kunde sætte Haanden paa en varm Kakkelovn eller stikke den ind i Ilden uden at føle Smerte, vilde vi ikke vide, at vort Kød fortæres, førend det var for sent, eftersom Ild altid brænder Kød. Det er en Lov, og den gælder overalt og for alle.

Tilstedeværelsen af Lidelser i Verden skyldes de universelle Love, og disse er en Tilstand af individuel Vækst. Det er sandt, at Lidelserne i hvert Tilfælde vilde blive formindsket noget, hvis vi ikke saa ofte kom i Konflikt med en eller anden Naturlov. Men en saadan Konflikt finder undertiden Sted, fordi vi ikke kender Loven, og undertiden fordi vi ikke er paapasselige. Kun eftersom vi vokser i Kundskab og Erfaring, bliver vi os disse Love bevidst, og kun da er vi i Stand til at undgaa Følgerne af Brud paa dem.

SKANDINAVIENS STJERNE
Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Orson B. West

AKTIV — PASSIV.

Vi har uden Tvivl alle, for eller senere, paa vor Vandring her i Livet staaet overfor det Tilfælde, at skulle tage Stilling til disse to stærkt afgrænsede Begreber: *Aktiv — Passiv,* hvad enten det nu har været indenfor verdslige eller religiøse Omraader. Det har muligvis ikke altid været lige let at tage en afgørende Beslutning, saadan rent menneskelig set, men i det store og hele er der dog næppe nogen større Sandsynlighed for, at Valget skulde kunne bringe et nogenlunde normalt tænkende Menneske i Tvivl. Hvorfor? Fordi den menneskelige Intelligens som Regel altid vil reagere overfor dette — om jeg saa maa sige — livgivende Fornuftprincip, som vi her vil kalde Aktivitet.

Og er vi ikke her ved selve Livets Knudepunkt, hvorfra alle vore vitale Interesser strømmer ud? Og var Aktivitet ikke, ifølge Guds Plan og Hensigt, en Forudsætning for vort Komme og vor Tilværelse her paa Jorden? Jo, naturligvis, en passiv Tilværelse vilde være uden Mening og Hensigt, og man kan ikke med nogensomhelst Ret forsvare et saadant Synspunkt; thi al timelig saa vel som aandelig Fremgang er saa fuldstændig afhængig af Aktivitet, at det, vi kalder Frelse, bogstavelig talt ikke kan opnaas, uden at der er udvist en bestemt Grad af Aktivitet.

Et Menneske, som vælger at være aktiv, vil altid føle sig i inderlig Kontakt med selve Livet og har i alle Henseender en uendelig langt større Chance for Fremgang end det Menneske, som foretrækker at være passiv. Ved at indtage en passiv Holdning bringer vi os selv i den samme Situation, billedlig talt, som et af vore Lemmer vilde komme i, hvis vi bragte det ud af Funktion — tvang det til at være passiv — det vilde langsomt visne bort.

Vort Medlemsskab i Kirken er et Aktiv, som ikke kan vurderes højt nok, thi det giver ethvert Medlem det store Privilegium ikke alene at faa Adgang til Guds Rige ved at gaa

gennem Døren (Daaben), men tillige Chance for en ubegrænset Fremgang gennem Arbejde — gennem Aktivitet.

Og her bør Præstedømmet som altid gaa foran og vise Vej, thi et passivt Præstedømme er ganske det samme som intet Præstedømme og fuldstændig udenfor Præstedømmets Orden og Hensigt og i enhver Henseende uden Værdi for nogen, hvorimod et aktivt Præstedømme fra Diakon til Ældste, som forstaar deres Kaldelse og virker derefter, er i Besiddelse af enhver Mulighed for at kunne blive til virkelig Velsignelse for Menigheden og enhver, det kommer i Berøring med.

Da det er af stor individuel Betydning for enhver at forstaa dette, gælder det om at tage sit Standpunkt og gøre sit Valg; thi i Dag er det Arbejdets Dag, og lykkelig den, som giver Agt derpaa.

Thorvald Bregentoft.

HIMMEL OG HELVEDE.*

Sjælens Skæbne i Livet herefter er et Emne, hvortil der har været knyttet vedvarende Interesse i menneskelig Tro og Spekulation. Selv hedensk Litteratur og hedenske Sprog vidner om en almindelig, skønt ofte vag Opfattelse af to vidt adskilte Steder eller stærkt kontrære Tilstande af vor fremtidige Eksistens, som i Hovedsagen er lig med den dogmatiske Theologis Himmel og Helvede.

Den hellige Skrift generaliserer de retfærdiges fremtidige Tilstand som Himmel og det modsatte som Helvede, uden imidlertid at give Garanti for den Tro at der kun er to Steder eller Kongedømmer, hvortil enhver Sjæl (enten til det ene eller andet Sted) vil blive henvist ifølge det Liv, de har ført, og maaske med en meget lille Margin af Fortjeneste eller Skyld. Lige saa ubibelsk er den Slutning, at Sjælens Tilstand ved Døden bestemmer den Sjæls Plads og Omgivelse gennem Evigheden, for stedse berøvet Lejligheden til Fremgang.

Naar Mennesket er overladt til sin egen Indbildning uden Aabenbarings Styrelse, fremtryller det en Himmel og et Helvede, der kan passe til dets Fantasi. Saaledes bliver Himmelen for den vildes Sjæl et Jagtterræn med meget Vildt; for den sanselige lover Himmelen evig Tilfredsstillelse af Sanser og Lidenskaber; for den sandhedselskende og den retfærdige bliver Himmelen Forsikringen om uendelig Fremgang i Visdom og Kundskab. Og for hver af dem er Helvede den evige Forstaaelse af Berøvelse, Tab, Skuffelse og følgelig Ængstelse.

* Lektie for Præstedømmet, anden Uge i Marts.

Guddommelig Aabenbaring er den eneste Kilde til sikker Kundskab med Hensyn til, hvad der venter Mennesket paa den anden Side af Graven, og deraf lærer vi, at alle Menneskers Aander gaar ind i en midlertidig Tilstand, i hvilken de har Samkvem med deres egen Slags, de gode med de gode, de onde med de onde, og paa denne Maade skal de udholde Lykke eller forfærdelig Lidelse, indtil den Tid, der er bestemt til deres Opstandelse. Paradiset er Stedet for de forholdsvis retfærdige Aander, der venter paa Opstandelsens herlige Morgengry. Den endelige, ved hvilken alle Mennesker skal stilles for Guds Domstol, vil følge deres Opstandelse fra de døde. Vi skal staa med vore opstandne Legemer af Kød og Ben for at modtage af Jesus Kristus, som skal dømme Verden, den Dom, vi hver især fortjener, hvad enten det vil blive »Kom I min Faders velsignede« eller »Gaa bort I forbandede«.

I sin højtidelige Tale til Apostlene kort før Forraadelsen søgte vor Herre at opmuntre deres bedrøvede Hjerter med den Forsikring: »I min Faders Hus er der mange Boliger. Dersom det ikke var saa, havde jeg sagt eder det; thi jeg gaar bort for at berede eder Sted. Og naar jeg er gaaet bort og har beredt eder Sted, kommer jeg igen og tager eder til mig, for at, hvor jeg er, der skulle ogsaa I være.« (Joh. 14: 2, 3).

Her er afgørende Bevis for, at der er forskellige Tilstande paa den anden Side; og Paulus' Lærdomme med Hensyn til de opstandne Sjæles Tilstand er skarpe:

»Og der er himmelske Legemer og jordiske Legemer; men een er de himmelskes Herlighed, en anden de jordiskes. Een er Solens Glans, en anden Maanens Glans og en anden Stjerners Glans; thi den ene Stjerne er forskellig fra den anden i Glans. Saaledes er det ogsaa med de dødes Opstandelse.« (1. Kor. 15: 40—42).

Sidste Dages Aabenbaring erklærer endnu tydeligere Kendsgerningen om talrige og forskellige Grader for Menneskenes Sjæle. Der er et celestialt Rige, i hvilket alle, der ikke alene har opnaaet Frelse, men ogsaa Ophøjelse, vil komme. Hvem er disse velsignede?

»Disse er de, der annammede Jesu Vidnesbyrd, troede paa hans Navn, blev døbte i Lighed med hans Begravelse, blev begravede i Vandet i hans Navn, og dette ifølge den Befaling, som han har givet; at de ved at holde Befalingerne skulle vorde toede og rensede fra alle deres Synder og annamme den Helligaand.« (Pagtens Bog, 76. Kap.).

Derefter er der det terrestriale Rige, hvori de skal blive frelst, der, skønt hæderlige ifølge Menneskenes Beregninger, ikke har været tapre og aggressive i at tjene Guds Sag, og

ogsaa de, som er døde i Uvidenhed om de foreskrevne »Evangeliet Love og Ordinancer«.

»Se, disse er de, der døde uden Lov, og ligeledes de, der er de Menneskers Aander, som har været i Forvaring, hvem Sønnen besøgte og prædikede Evangeliet for, at de maatte kunne dømmes lig Mennesker i Kødet; de, som ikke annammede Jesu Kristi Vidnesbyrd i Kødet men siden hen annammede det. Disse er Jordens hæderlige Mennesker, som var forblindede ved Menneskers Underfundighed.«

Endnu lavere er det telestiale Rige, og om dets Indbyggere læser vi:

»Disse er de, som ikke annamme Kristi Evangelium, ej heller Jesu Vidnesbyrd. Disse er de som ikke fornægte den Helligaand. Disse er de, som er nedstyrtede til Helvede. Disse er de, der ikke skulle vorde forløste fra Djævelens Magt førend den sidste Opstandelse naar den Herre Kristus, det Guds Lam, har fuldendt sit Værk. . . . . Men se vi saa den telestiale Verdens Herlighed og dens Beboere var saa utallige som Stjernerne paa Himmelen eller som Havets Sand.«

Langt neden under disse Herligheders Riger er Skæbnen eller Tilstanden bestemt for de Sjæle, der har syndet i Kundskabens fulde Lys og med skyldig Samvittighed, de, der, idet de har annammet Kristi Vidnesbyrd hjerteløst og utøjlet har fornægtet det for at opnaa verdslig Gevinst eller Tilfredsstillelse, som er faldet saa langt i Overtrædelse, at de er blevet kendt under det frygtelige Navn »Fortabelsens Sønner«, hvem der ikke er lovet nogen Tilgivelse. (Se Pagtens Bog 76: 32—38).

Saaledes sørges der for, at hver Sjæl skal arve ifølge sine Fortjenester under Guds ukrænkelige Love. Frelse er relativ. Den, der opnaar den telestiale Tilstand, er frelst fra yderligere Fortabelses Skæbne; den, som vinder en Plads i det terrestriale Rige, hæves over den mindre Herlighed; og de, der opnaar Ophøjelse i det celestiale Rige, er i høj Grad velsignet, for de skal bo og tjene med Gud og Kristus for evigt.

Spørgsmaal.

1. Hvad sker der med Aanden naar Legemet dør?
2. Hvor mange Stadier af Frelsen i Livet efter Døden opgives ved de gamle Skrifter?
3. Er en trinvis Frelse en fornuftig Opfattelse? Hvorfor?
4. Hvad Slags Frelse opnaar vi, medens vi vandrer i Kødet?
5. Hvad maa der gøres for at arve det celestiale Rige? Er dette en snæversynet Anskuelse?
6. Hvem er det, der arver det terrestriale Rige?

KRONET MED HERLIGHED.

Fortælling af *Nephi Anderson.*

Oversat af *John S. Hansen.*

(Fortsat.)

Den Aften talte Moder og Søn sammen til langt ud paa Natten. Nina lyttede til med Interesse, indtil hendes Øjne lukkede sig i Søvnen. Regnen var nu ophørt, og Maanen, der skyndte sig at komme frem mellem de bortflygtende Skyer, skinnede ind gennem det lille Vindues Gardiner. Aftenbønnen opsendtes, og de gik til deres Leje. Snart hvilte de alle i fredelig Slummer. Udenfor oplyste Maanen de skyhøje Bjerge og skinnede paa deres Tinders hvide Huer, som de syntes at have ifort sig for Natten.

II.

»Den, som dyrker sin Jord, mættes med Brød; men den, som løber efter Løsgængere, fattes Forstand.« — Ord. 12: 11.

Ames' Enke havde andraget om 160 Acre Regeringsland i Dry Hollow. Det var en Begivenhed, der i flere Dage var Genstand for Bysladderen. Der var megen Spekulation med Hensyn til, hvad hun vilde med en tør og ubevokset Kløft oppe i Bjergene, og mange rystede paa Hovedet i Misbilligelse. Alligevel, det gav flere noget at tænke paa og fik i det mindste een Mand til at skride til Handling. Jed Bolton red, den samme Dag han hørte om det, op i Højdedraget ovenfor Byen. Ganske rigtigt, der var et Skur allerede næsten fuldført; nogle Furer var blevne pløjede, og alle Tegn paa, at Landet var taget i Besiddelse, var tilstede. Hr. Bolton bed sig i Læben af Ærgrelse og brugte et Sprog, der, om det ikke skurrede i hans egne Ører, i hvert Fald ikke kunde have nogen Virkning paa den eneste Tilhører, der kunde høre ham, nemlig hans Hest.

Rupert var oppe paa Taget af sin Hytte, og Hr. Bolton red op til ham og hilste:

»Hallo, Rupe! hvad bestiller du?«

»Jeg gør mit Hus færdigt. Det ser ud til mere Regn, og jeg maa have Taget paa og gjort vandtæt.«

»Er det da Eders Mening at bo her?«

»Ja, selvfølgeligt; en Del af Tiden.«

»Hvorfor det?«

»For at sikre os Landet. Mo'r har andraget om 160 Acre af dette Land.«

»Hvad i al Verden har du i Sinde at bruge det til?«

»Vi vil opdyrke noget af det, og jeg tænker, at vi om nogen Tid vil finde paa noget at bruge Resten til.«

Herefter forandrede Hr. Bolton sin Taktik. Han prøvede paa at afskrække Drengen ved at fortælle ham, at det var Jernbaneland, og selv om det ikke var, saa vilde hans egen tilstødende Ejendom ogsaa komme til at indbefatte dette Land. Rupert lod sig imidlertid ikke forstyrre, men sagde blot, »det tror jeg ikke,« og fortsatte roligt sit Arbejde.

Manden maatte opgive Ævret. »Ames-Ungen« var kommen ham i Forkøbet.

Dette var nu fire Aar siden, og vidunderlige Forandringer havde fundet Sted i dette Tidsrum. Rupert begyndte at arbejde paa sit Reservoir det første Foraar efter, at de havde bosat sig paa Landet. Han havde et aldeles fortrinligt Sted til et saadant, og da den smeltende Sne og Regnen om Foraaret fyldte Dry Hollow Bækken, blev det meste af dens Vand ledet ind i Bassinet. Det spredte sig langsomt til alle Sider, fyldte de dybe Kløfter og naaede op til Ruperts Dæmning. Han lod da Strømmen løbe tilbage til sit naturlige Leje igen. Mange kom for at tage dette Under i Øjesyn. Nogle af hans Naboer omkring paa Højdedraget tilbød at hjælpe ham, mod at de fik en Andel i Vandet. Vandbassinet kunde gøres betydeligt større og Kanalen, der skulde føre Vandet fra Bassinet omkring langs Bakkeskraaningen skulde graves, hvorfor Rupert og hans Moder modtog deres Tilbud om Hjælp, og Arbejdet gik rask fra Haanden. Næste Aar havde man Vand til det hidtil tørre Land heromkring. Ny Jord blev taget under Opdyrkning. Træer blev plantede. Der var nyt Haab og Fortrøstning til Fremtiden i Enkens og hendes Børns Hjerter.

Deres Hjem havde gennemgaaet en betydelig Forandring. Et net lille Træhus stod foran Bjælkehytten, der var blevet dækket med Brædder og malet i Lighed med den nyere Del. En Lade, godt forsynet med Hø og en Stald med Heste og Køer var opført i en passende Afstand fra Huset. I Nærheden var et Oplagshus for Korn og Majs. Den nye Hovedlandevej naaede nu ud langs med og forbi Ames Gaarden, og et skønt Stakit adskilte Haven fra den offentlige Vej. Til venstre laa Frugthaven der frembød et behageligt Skue. I lange, symetriske Rækker stod der Fersken-, Æble- og Pæretræer foruden en halv Snes andre Slags Frugttræer, som alle netop havde begyndt at bære. I Baggrunden og naaende næsten lige

op til Bjergene fandtes Sæd- og Græsmarkerne. De omliggende Landejendomme havde ligeledes gjort store Forbedringer og Fremskridt, siden de fik Vand, men ingen viste Tegn paa saa meget Arbejde og Omhu som Ames Gaarden. Rupert voksede tilligemed sit Arbejde, indtil han nu var en høj, kraftig og velbygget Mand, hærdet og brunet af Vind og Sol. Nina var snart heller ikke længere Barn, men nærmede sig hurtigt Ungpige-Alderen. Hun var en særdeles tækkelig Pige og var meget afholdt blandt sine Skolekammerater. Hun havde besøgt Byens Skole de sidste tre Vintre, og hendes Broder talte om at sende hende til Højskolen.

Rupert var i Virkeligheden Familiens Hoved. Han var altid hensynsfuld overfor sin Moder og raadførte sig i Almindelighed med hende, naar det drejede sig om Ting af Vigtighed, men han kunde dog ikke undgaa at lægge Mærke til, at alt var lagt i hans Hænder, og at han var Gaardens egentlige Bestyrer. Dertil kom, at Naboerne kom til ham for at søge Raad, og ældre og, som man skulde tro, klogere Mænd raadførte sig med ham saaledes, at det efterhaanden gik op for ham, at han var hele Nabolagets Foregangsmand. Alle kaldte de ham en Mand, der var »om sig«. Da han omsider fik Tid til at tænke paa at lære noget, var han for gammel til at gaa i Skole; men, uden at lade sig forknytte, tog han fat paa at undervise sig selv. Han anskaffede sig de nødvendige Bøger og gav sig saa flittigt i Lag med dem, at han kunde klare sig uden en Lærer. Nina holdt Skridt med ham for en Tid, men den lille Landsbyskoles Undervisningsmetode var for langsom for Rupert. Da den unge Reservoir-Ingeniør en skønne Dag fremstillede sig til Afhøring ved Stiftets Lærereksamen og klarede sig med Glans, som han sagde »blot for Morskab og Øvelse«, saa snakkede Folk igen — og valgte ham ind i Skolekommissionen.

Dagen gryede — det var en vidunderlig smuk Foraarsmorgen. En kølig Luftning kom ned fra Bjergene og legede med Træernes unge Blade. Aprikostræerne var hvide af Blomster; Blomme- og Ferskentræer var netop ved at udfolde deres hvide og blegrøde Blomsterpragt. Hø- og Hvedemarker var klædte i dejligt grønt. Velsignede Morgen! du jager al Frygt paa Flugt og udgyder nyt Liv og Haab over al Naturen.

Rupert var tidlig ude. Efter at have kastet noget Hø ind til Heste og Køer, tog han sin Skovl paa Skulderen og gik op langs Grøften, fløjtende en livlig Melodi. Hans Straahat var skubbet godt tilbage fra Panden. Han var iført en blaa Lærredstrøje og Benklæder, hvilke sidste var stoppede ned i et

Par svære Stovler. Hans lystige Fløjten kunde høres langt ud over de stille Marker og ind mellem Bakkerne i Baggrunden.

Ruperts Tanker var mangeartede den Morgen og fløj fra det ene til det andet: — Grøften, som han skulde rense og gøre i Stand; Vandbassinets Tilstand; Skolekommissionens Møde; Havens Tilplantning; den næste Dans derinde i Byen; Ukrudtets forbavsende Levedygtighed — og saaledes videre, fra en Ting til en anden, indtil han et Sted stod stille og støttende sig til Skovlen lod Blikket glide ud over sit Land og over mod Landsbyen, der snart kunde kaldes en Købstad. Fra et Hundrede Skorstene begyndte Røgen at stige op og blande sig med den klare Luft i Dalen.

»Det er et vidunderligt Skue,« sagde han til sig selv. »Hvad var det for seks Aar siden? Hvem har været Mand for at skabe denne Forandring? Det har jeg. Jeg har udført det meste af Arbejdet, og jeg kan retmæssigt tilkomme Æren derfor. Den Gang var det værdiløst, men nu forleden Dag blev jeg tilbudt fem Tusinde Dollars for Ejendommen. Det maa da kaldes godt. Fader kunde ikke have gjort det bedre.«

Rupert gjorde sig ikke til af noget, men i den senere Tid saa det unægteligt ud til, at han havde et forbavsende Held med sig i alt, hvad han foretog sig. Dette gav ham en vis Selvfølelse, som han dog ikke lod sig mærke med overfor andre, men beholdt sine store Tanker hos sig selv.

Som han denne Morgenstund stod der med Hagen hvilende paa sine Hænder, der omsluttede Skovlskaftet, gennembævedes hans Hjerte af saadanne Tanker, der æggede hans Stolthed og Selvgodhed, og hans Arbejde blev glemt. Solen hævede sig pludseligt op over Bjergtoppen og oversvømmede Dalen med Lys, men endnu stod Rupert stille og saa ud over Markerne. Ved venstre Side langt ude i det Fjerne fik han Øj paa et Køretøj, der med god Fart kom hen ad den nye Landevej. Han saa det komme nærmere. Det var en Dame, der kørte Hesten, der lod til at være ung og fyrig og maatte køres med stramme Tøjler. De var lige ved det farlige Sted, hvor Vejen fører over Kanalen — her var et Brud, som han i Dag var kommen ud for at reparere — han vaagnede af sine Drømmerier med et Ryk — men for sent; Hesten skejede ud til Siden, et Hjul gik ned i det stygge Hul, og den Kørende blev kastet ned paa den tørre Kanalbund. Rupert løb ned ad Vejen, hvor Hesten galloperede forbi ham uden at give Agt paa hans Tilraab. Damen naaede at komme op, før Rupert naaede hen til hende.

»Kom De tilskade?« spurgte han. »N—nej, ikke videre,« lykkedes det hende at faa sagt. Hun var bleg og rystede

endnu af Angst. »Kan De faa fat paa min Hest? Jeg tror, den vil standse ved Laden derovre.«

»Jeg skal nok faa fat i Hesten, blot De ikke har slaaet Dem. Lad mig hjælpe Dem op.«

Hun rakte ham en behandsket Haand, og han hjalp hende op paa Vejen. Hun var en ganske ung Pige, og han kunde have baaret hende hjem, om det havde været nødvendigt.

»Mange Tak for Deres Venlighed, men vil De ikke være saa god at hente min Hest? Nu staar den stille der ved Huset.«

»Det er, hvor jeg bor. Hvis De vil vente her, skal jeg snart være her med den.«

»O Tak; jeg kan godt gaa saa langt. Dette Fald har blot gjort mig noget forskrækket, men jeg vil snart have forvundet det.«

De gik ned ad Vejen til Laagen.

»De maa komme med ind og hvile Dem lidt,« sagde han, »og jeg vil imedens tage Vare paa Hesten.« Hun gjorde Indvendinger, men han bragte hende uden videre ind i Kokkenet, hvor hans Moder var i Færd med at tilberede Frokost. Rupert forklarede, hvad der var foregaaet, og Moderen blev straks lutter Opmærksomhed mod den unge Pige. Hun trak en Gyngestol hen til Ilden og anbragte den Fremmede i den, medens hun vedblivende stillede Sporgsmaal og udtrykte sin Deltagelse.

Rupert fik med Lethed fat paa den lobske Hest og forte den ind i Gaarden, hvor han bandt den og fodrede den.

»Tag Deres Hat af, Froken,« sagde Fru Ames, »det vil gore Deres Hoved lettere. Det maa jo værke forfærdeligt efter et saadant Stod. Jeg synes ogsaa, De er kold. Sæt Deres Fodder her op paa Pladen — eller vent, jeg vil aabne Ovndoren — saa! De maa drikke en Kop Kaffe med os. Det vil varme Dem op. De har ikke spist Frokost endnu, er jeg sikker paa.«

Den Fremmede takkede hende og lænede sig tilbage i Stolen. Faldet havde rystet hende godt op, og af og til skod en pinefuld Smerte gennem hendes Hoved. Rupert puslede nervost omkring udenfor, for han kunde bestemme sig til at gaa ind. Nina viste sig nu ogsaa ved Bordet. Kaffen blev skænket og den Fremmede indbudt til at sætte sig hen til Bordet. En Gang — to Gange talte Fru Ames til hende, men hun rorte sig ikke. Hendes Ansigt var blegt og hendes Øjne halvt tillukkede.

»Hvad er der i Vejen, Froken?« spurgte Moderen, idet hun saa opmærksomt paa hende.

»Moder, jeg tror, hun er besvimet,« sagde Nina.

De bojede sig over den tilsyneladende livlose Skikkelse.

Fru Ames gned de kolde Hænder, Nina blev helt urolig, og Rupert stod og saa helt betagen ned paa det blege, smukke Ansigt.

»Ja, hun er besvimet. Det er for varmt her inde. Vi maa bringe hende ind i Dagligstuen paa Sofaen. Rupe, hjælp os.«

Rupert stod et lille Stykke derfra. Moderen og Nina prøvede paa at løfte den besvimede Pige, men de var ikke i Stand dertil.

»Du kommer til at bære hende ind Rupe. Kom nu og staa ikke der, som om du ikke kunde røre dig. Det er for indelukket her i Køkkenet.«

Men den unge Mand nølede endnu. At tage en fremmed, smuk Pige i sine Arme — det var noget, han aldrig havde erfaret — men nu maatte det gøres. Han gik hen til hende, løftede hende op paa sine stærke Arme, som var hun et Barn, og bar hende ind i den anden Stue hvor han lagde hende paa Sofaen. Den kølige Luft gjorde straks sin Virkning, og hun aabnede Øjnene og smilede til de bekymrede Ansigter, der var bøjede over hende.

»Lig stille min Pige« sagde Fru Ames. »De har taget mere Skade, end De selv tror.«

»Besvimede jeg? — ja, det maa jeg have gjort — men jeg fejler ikke noget.« Hun prøvede paa at rejse sig, men med en Stønnen sank hun tilbage paa Puden som Nina havde lagt under hendes Hoved.

»Jeg vil hente Doktoren« sagde Rupert, og afsted var han med det samme. Da han en Time senere kom tilbage med Doktor Chase sad den fremmede Pige igen ved Bordet med Fru Ames og Nina.

»Jeg havde et lille Uheld ude paa Vejen,« sagde hun til Lægen. »Jeg blev dog ikke helt slaaet ihjel, som De ser, men disse gode Folk prøver paa at gøre det af med mig med lutter Venlighed« og hun lo fornøjet.

Hendes Navn var Frk. Wilton. Hun var Skolelærerinde og paa Vej til D. . . . for at ansøge om en Plads, som Skolekommissionen havde averteret ledig. Hun haabede, at Doktoren vilde erklære hende for at være rask nok til at fortsætte Rejsen, da hun vidste det var i Nærheden.

»De har faaet en slem Rystelse, Frøken Wilton, men jeg tror ikke, De behøver at udsætte Rejsen mere end nogle faa Timer.« Saaledes lød Lægens Kendelse.

Ved Middagstid spændte Rupert Frk. Wiltons Hest for Vognen, kørte hen foran Forstuedøren og overleverede den til hende. Med en Mængde Taksigelser for den modtagne Gæstfrihed kørte hun bort i Retning af Skoleinspektørens Hjem. Hverken Nina eller hendes Moder havde sagt noget til hende

om, at Rupert var Medlem af Skolekommissionen. Fru Ames var een Gang lige ved at give det tilkende, men et Blik fra Rupert var nok til at forhindre dette. Da Skolefrøkenen forsvandt ned ad Vejen, tog Rupert igen sin Skovl paa Nakken, og denne Gang blev det slemme Hul i Broen over Kanalen gjort i Stand. Da dette var gjort, gik han hjem, spændte Hesten for sin Gig og korte til Byen.

III.

»Yndighed er Bedrag, og Skønhed
er Forfængelighed.« — Ord. 31: 30.

Frk. Virginia Wilton blev antaget som Lærerinde i Skolen i Dry Bench. Hvorfor denne Strimmel Højland langs med Bjergene skulde kaldes »Dry Bench«, kunde Frk. Wilton først ikke rigtigt forstaa. Dersom der fandtes et Landskab i hele denne store, ofte ufrugtbare vestlige Egn af Landet, der var smukkere og frodigere end dette, da havde hun under al sin Omflakken endnu ikke set det. Men da Hemmeligheden om det store Reservoir oppe mellem Bakkerne blev hende bekendt, da undrede hun sig endnu mere; og en af Skolekommissionens Medlemmer steg fra det Øjeblik betydeligt i hendes Agtelse, ja, naaede endog forbi en lang Række Venner og til, hvad vi kan kalde selve Æressædet.

Frk. Wilton udførte sin Gerning til almindelig Tilfredshed og blev engageret for næste Skoleaar.

I et helt Aar havde Skolelærerinden passeret Ames Gaarden to Gange hver Dag. Hun saa ofte ind til Fru Ames, og Nina blev hendes fortrolige Veninde. I de kølige Morgen- og Eftermiddagstimer i Maj, naar Himlen var skyfri og en let Vind kom ned fra Bjergene, vandrede den unge Skolefrøken ofte op og ned ad Vejen og nød med Velbehag Synet af de dejlige, grønne Marker og smukke Haver rundt omkring og i Særdeleshed ved Ames Gaarden, den midterste og mest blomstrende af dem alle. Maaske det ikke vilde være rigtigt alt for nøje at analysere hendes Tanker. Hun var endnu ung, kun 22 Aar — samme Alder som Rupert; alligevel var Frk. Wiltons Erfaringer i Livets Skole langt større end den uerfarne unge Landmands.

Gjorde hun sig Tanker om at komme i nærmere Forbindelse med Ames Gaarden og dens Herre? Hun havde kun opholdt sig her paa dette Sted et Aars Tid. Hvorledes kunde saadanne Tanker opstaa i dette lille Hovede? Hvorledes kunde saadanne Planer og Hensigter udlægges bag disse smilende Læber og straalende Øjne. At dette skulde være Tilfældet, var næsten utænkeligt, men saaledes var alligevel Forholdet.

Siden Jernbanen var bleven anlagt gennem Dalen, havde Landsbyen Willowby gjort store Fremskridt. Dens lange, lige Gader, der delte Byen i retvinklede Kvadrater, havde hurtigt skudt sig ud i Landet til alle Sider og i Særdeleshed mod Bjergene, saaledes at Ames Gaarden nu var indenfor Byens Omraade. Willowby blev et Handelscentrum for Omsætningen af Korn og Frugt til Minedistrikterne mod Nord. Ames Gaardens Frugthaver leverede den fineste Frugt, for hvilken der betaltes en god Pris, og dens Ejere var godt paa Vej til at blive rige.

Rupert Ames var en »lovende ung Mand«, der ganske vist manglede den højere Skoleuddannelse, men som alligevel ikke var nogen »Grønskolling«. Selv Frk. Wilton maatte indrømme dette, da de blev bedre bekendt og kunde tale mere frit med hinanden. Han var en snu Forretningsmand, der vidste hvorledes han skulde anbringe sine stadigt voksende Indtægter. Det var ingen Hemmelighed, at Byggelodder og Ejendomme i Byen vedblivende føjedes til hans Besiddelser.

Med Hensyn til Livet paa Gaarden var Frk. Wilton altid henrykt over den godhjertede Moder, den opvakte, livsglade Nina og den kraftige, alvorlige Mand, der var Familiens Hoved. En saa vidunderlig harmonisk Aand hvilede over dette Hjem. Selv i Løbet af dette Aar lagde den opmærksomme unge Pige Mærke til, hvorledes Tegn paa kommende Velstand viste sig. De gamle Bygninger blev ombyggede og reparerede, nye opførtes, Værelserne blev malede og udsmykkede. Der blev anbragt smukke Billeder paa Væggen og kostbare Møbler anskaffedes, foruden at Husets Omgivelser udenfor forskønnedes — alt dette blev observeret og skrevet bag Øret.

Rupert var i nogen Tid en Del tilbageholdende i den unge Skolelærerindes Selskab. Stille af Naturen var han mere end almindelig tavs i hendes Nærhed. Hver Gang han saa hende, kom han til at tænke paa den Dag, hun ankom til Dry Bench, og de Øjeblikke, han holdt hende i sine Arme. Hun havde aldrig nævnt noget om denne Del af Begivenheden, uagtet hun ofte talte om den usædvanlige Maade, hvorpaa hun havde stiftet deres Bekendtskab.

Ved Slutningen af det første Aar var Rupert imidlertid bleven mere selvsikker i hendes Selskab. De traf sammen ved flere selskabelige Sammenkomster og fulgtes ad hjem nogle Gange fra Kirke om Søndagen. Bysladderen gjorde snart de to til Kærestefolk og erklærede det for at være et godt Parti.

I Begyndelsen af September afholdtes der et Høstgilde paa Ames Gaarden. Willowbys Ungdom var tilstede og havde en fornøjelig Tid. Da Solen sank ned bag Klipperne paa den anden Side Dalen, og en kølig Luftning fra de østlige Bjerge

gjorde Aftenen behagelig, blev kinesiske Lygter hængt op i Træerne og Stole og Borde sat ud paa Græsplænerne. Der var Kager, Vanille-Is og Ferskner — Ferskner af alle Slags, store og smaa, hvide og gule, saftige og torre; thi dette var et Ferskengilde, og enhver var forpligtet til at spise i det mindste et halvt Dusin.

Landsbyorkestret, med Volmer Holm som Leder, leverede Musikken, og herlig lod den fra Verandaen ud til de glade Mennesker, der hvilte sig i Græsset. Naar Tonerne af en Vals naaede ud til dem, kunde man se en halv Snes Par svinge sig i Dansen paa det blode Gronsvær.

»Det er god Musik, Volmer,« sagde Rupert til Dirigenten under en Pavse.

»Synes du? Vi har ogsaa ovet os meget, siden vi fik vort nye Korps organiseret. Mon det vil due til en Koncert?«

»Du véd, jeg forstaar mig ikke paa Musik, Volmer. Hvad siger De om det, Frk. Wilton? Hr. Holm onsker at vide, om hans Musik er god nok til en Koncert?«

»Jo, det er den aldeles sikkert,« svarede den tiltalte unge Dame, idet hun traadte hen til dem med en tom Frugtkurv. »Hr. Holm, jeg horer, at det sidste Stykke, De spillede, er Deres egen Kompositon? Dersom det er det, maa jeg lykonske Dem; det var overordentlig smukt.«

»Mange Tak,« sagde han, idet han bukkede og gav Signal til at begynde igen.

»Hr. Ames, der onskes flere Ferskner af de store, gule. Hvor kan jeg finde dem?«

»Nu skal jeg hente nogle — eller rettere, jeg vil vise Dem, hvor de er.« Han begyndte at blive helt modig. Maaske Musikken havde noget dermed at gore.

(Fortsættes.)

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN,
Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: MILTON H. KNUDSEN,
Osterhaugsgaten 27, Oslo.

Trykt hos F. E Bording.